

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 24 2018, nummers 568 – 595 dinsdag 19 juni 2018

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2018

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht	3
Handhaving	5
Omgevingsrecht	5
Wabo	5
8.40- en 8.42-AMvB's.....	7
Wet natuurbescherming.....	10
Waterwet.....	10

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Ambtenarenrecht.....	11
Bijstand	15
Sociale zekerheid overig	16
Bestuursrecht overig	17
Belastingdienst-Toeslagen.....	17
Drank- en horecawet.....	17
Huisvesting	18
Openbare orde	18
Wegenverkeerswet	20
Vreemdelingenrecht.....	20
Regulier.....	20
Asiel.....	21
Richtlijnen en verordeningen.....	22

Algemeen bestuursrecht

JnB2018, 568

Voorzieningenrechter Rechtbank Noord-Nederland, 05-06-2018 (publ. 08-06-2018), LEE 18/1308

college van gedeputeerde staten van Fryslân, verweerder.

Awb 1:2

Flora- en faunawet (hierna: Ffw) 3.5

BELANGHEBBENDE. Verzoek handhaving Ffw. Verzoekster is ten onrechte niet aangemerkt als belanghebbende. Het perceel van verzoekster maakt onderdeel uit van de compensatiegebieden die in de bij de verleende ontheffing op grond van de Ffw voor de realisatie van het project "Heropening Polderhoofdkanaal" (hierna: PHK) zijn aangewezen om dit mogelijk te maken. Voorts stroomt het water van het PHK af op de wateren die tot de percelen van verzoekster behoren, hetgeen betekent dat de ontwikkeling van de natuurwaarden in het PHK invloed heeft op de ontwikkeling van natuurwaarden op deze percelen. Gelet hierop heeft de handeling waarvoor de ontheffing is verleend, ondanks de afstand van 1,5 kilometer van de percelen van verzoekster tot het PHK, ruimtelijke uitstraling op de woon- en leefomgeving van verzoekster.

Besluit waarbij verweerder het verzoek van verzoekster om handhavend op te treden inzake het (verruimd) openstellen van het Polderhoofdkanaal voor de recreatievaart niet-ontvankelijk heeft verklaard. (...)

Verzoekster meent dat zij belanghebbende is in de zin van artikel 1:2 van de Awb. Haar perceel maakt onderdeel uit van de compensatiegebieden die in de ontheffing op grond van de Ffw voor het project PHK zijn aangewezen om dit project mogelijk te maken. Verder stroomt het water van het PHK door het perceel van verzoekster en heeft de ontwikkeling van de natuurwaarden in het PHK invloed op de ontwikkeling van natuurwaarden in het perceel van verzoekster. Verzoekster is in eerdere procedures door zowel verweerder, burgemeester en wethouders van Opsterland als de voorzieningenrechter van de rechtbank Noord-Nederland als belanghebbende aangemerkt. Verder veronderstelt het college van Gedeputeerde Staten abusievelijk dat het bevaren van het PHK door de recreatievaart deel uitmaakt van de handelingen waarvoor de ontheffing is verleend, zoals volgens de uitspraak van de ABRS van 24 januari 2018 ([ECLI:NL:RVS:2018:168](#)) is vereist. De handeling waar de ontheffing voor is verleend, het uitvoeren van inrichtingswerkzaamheden, heeft betrekking op het verstoren van soorten, ook op het perceel van verzoekster en heeft daarmee wel ruimtelijke uitstraling op haar woon en leefomgeving. (...)

Naar voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter en anders dan verweerder is verzoekster als belanghebbende in de zin van artikel 1:2 van de Awb aan te merken. Daarvoor is van belang dat het perceel van verzoekster onderdeel uitmaakt van de compensatiegebieden die in de bij besluit van 5 april 2013 verleende ontheffing op grond van de Ffw voor het project PHK zijn aangewezen om dit project mogelijk te maken. Voorts is niet in geschil dat het water van het PHK afstroomt op de wateren die tot de percelen van verzoekster behoren, hetgeen betekent dat de ontwikkeling van de

natuurwaarden in het PHK invloed heeft op de ontwikkeling van natuurwaarden op de percelen van verzoekster. Gelet hierop heeft de handeling waarvoor de ontheffing is verleend, het verstoren van soorten door het uitvoeren van inrichtingswerkzaamheden, ondanks de afstand van 1,5 kilometer van de percelen van verzoekster tot het PHK, ruimtelijke uitstraling op de woon- en leefomgeving van verzoekster. De uitspraken waarnaar verweerder heeft verwezen ([ECLI:NL:RVS:2018:616](#) en [ECLI:NL:RVS:2018:168](#)) leiden niet tot een ander oordeel. Er is geen sprake van vergelijkbare zaken nu in onderhavige zaak de percelen van verzoekster deel uitmaken van de in de ontheffing aangewezen compensatiegebieden en het water uit het PHK afstroomt op de percelen van verzoekster.

Gelet op het voorgaande heeft verweerder verzoekster ten onrechte niet als belanghebbende aangemerkt en het verzoek om handhaving ten onrechte niet-ontvankelijk verklaard. (...)

[ECLI:NL:RBNNE:2018:2149](#)

JnB2018, 569

Voorzieningenrechter Rechtbank Midden-Nederland, 24-05-2018 (publ. 08-06-2018), UTR 18/1526

minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit, verweerder.

Awb 2:2 lid 1

Wet openbaarheid van bestuur

WEIGERING GEMACHTIGDE. MISBRUIK VAN RECHT. WOB. De door verweerder aan de weigering ten grondslag gelegde omstandigheden bieden onvoldoende aanknopingspunten om te kunnen stellen dat zich ernstige bezwaren tegen verzoeker voordoen. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 9 mei 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:1585](#). Dat verzoeker ook nog een andere cliënt bijstaat die dezelfde documenten opvraagt en daarover procedeert, is hiervoor ook onvoldoende.

[ECLI:NL:RBMNE:2018:2476](#)

JnB2018, 570

MK ABRS, 13-06-2018, 201701997/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Tilburg, appellant sub 2.

Awb 6:5 lid 1 aanhef en onder d

BEROEPSPROCEDURE. Door de enkele verwijzing in het beroepschrift naar de door appellant sub 1 ingediende zienswijze en bezwaren is voldaan aan de eisen die artikel 6:5, eerste lid, aanhef en onder d, van de Awb stelt. Uit de zienswijze en het bezwaarschrift valt immers zonder meer af te leiden op welke gronden appellant sub 1 opkomt tegen het besluit op bezwaar. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 10 juli 2012 ([ECLI:NL:RVS:2012:574](#); niet gepubliceerd op Rechtspraak.nl). In de door het college genoemde uitspraken van de ABRS van 6 november 2013 ([ECLI:NL:RVS:2013:1789](#) en [ECLI:NL:RVS:2013:1794](#)) staat niet een andersluidend oordeel. In deze uitspraken staat namelijk dat de Afdeling appellant - indien hij in zijn beroep of

hoger beroep heeft volstaan met een verwijzing naar eerder ingediende zienswijzen, bezwaren of beroepsgronden - de mogelijkheid zal bieden alsnog een toelichting te geven op het beroep of hoger beroep en niet direct zal overgaan tot kennelijke ongegrondverklaring hiervan.

[ECLI:NL:RVS:2018:1950](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB2018, 571

Voorzieningenrechter Rechtbank Rotterdam, 08-06-2018, ROT 18/2579

burgemeester van de gemeente Rotterdam, verweerder.

Opiumwet 13b

OPIUMWET 13b. De in deze zaak relevante feiten en omstandigheden, in onderlinge samenhang bezien, bieden niet voldoende onderbouwing voor de sluiting [van de woning] voor een periode van zes maanden. Immers, vaststaat dat verzoekster ten tijde van de inval [...] in Suriname verbleef en dat zij niet wist wat er zich in haar woning afspeelde. Verzoeksters ex-schoonzoon, aan wie de vondst is gerelateerd, is sinds de vondst gedetineerd en het valt niet te verwachten dat hij op korte termijn weer vrij komt. [...] De woning is dus na [de inval] [...], feitelijk niet meer bewoond. Voorts is niet gebleken dat ten tijde van de inval, daarvoor of in de periode daarna tot aan het bestreden besluit enige aantoonbare drugsgelateerde overlast heeft voorgedaan in of nabij de woning. [...] Aangenomen kan worden dat na het verstrijken van een periode van drie maanden, te rekenen vanaf de datum van het bestreden besluit, de relatie van de woning met het criminele milieu in voldoende mate is verbroken. Het overeenkomstig de Beleidsregel matigen van de sluitingsduur tot een periode van drie maanden zou de redelijkheidstoets dus wel kunnen doorstaan.

[ECLI:NL:RBROT:2018:4394](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2018, 572

ABRS, 13-06-2018, 201702181/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Rheden.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 8:69a

Bouwverordening van de gemeente Rheden (Bouwverordening) 2.5.17 lid 1

WABO. Omgevingsvergunning terrasoverkapping. Art. 8:69a Awb staat in de

weg aan vernietiging van het besluit op bezwaar vanwege strijd met art. 2.5.17, eerste lid, van de Bouwverordening. Volgens de tekst van dit artikel heeft het alleen betrekking op de afstand tussen de het bouwwerk en de zijdelingse grens van het erf waarop het bouwwerk is voorzien. Met de toevoeging 'zijdelingse' is kennelijk beoogd om een beperking aan te brengen, in die zin dat de grenzen aan voor- en achterzijde van een perceel daaronder niet worden begrepen. Art. 2.5.17, eerste lid, dient om te waarborgen dat het plegen van onderhoud aan naast elkaar gelegen bebouwing op aangrenzende percelen mogelijk blijft. Verwijzing naar ABRS 21-06-2016, [ECLI:NL:RVS:2016:1822](#). In dit geval strekt art. 2.5.17, eerste lid, kennelijk niet ter bescherming van de belangen van nader genoemde partijen.

[ECLI:NL:RVS:2018:1951](#)

JnB2018, 573

MK ABRS, 13-06-2018, 201702867/1/A1 en 201702869/1

college van burgemeester en wethouders van Schiedam.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 onder a en f, 2.12 lid 1 aanhef en onder a, 3.7 lid 1, 3.10 lid 1 aanhef en onder d

Besluit omgevingsrecht (Bor) 6.4 lid 1 aanhef en onder a onder 4°

Erfgoedverordening Schiedam 2010

WABO. Omgevingsvergunning voor de activiteiten bouwen en wijzigen van een rijksmonument, als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, onder a en f, van de Wabo. Het gaat in dit geval niet om een situatie als bedoeld in artikel 2.2. van de Wabo waarvoor gelet op artikel 2.26, derde lid, van de Wabo een adviesplicht geldt. Dit betekent dat reeds daarom niet op grond van de Erfgoedverordening de uitgebreide voorbereidingsprocedure moet worden gevolgd.

Bij de beoordeling van de vraag of sprake is van een nieuwe bestemming als bedoeld in artikel 6.4, eerste lid, aanhef en onder a, onder 4°, van het Bor is het al dan niet wijzigen van een bestemming van een object in het bestemmingsplan niet van belang. Evenmin is van belang of sprake is van ingrijpende wijzigingen die mogelijk de monumentale waarde van het pand aantasten.

[...] Bij besluit van 26 januari 2016 heeft het college met toepassing van artikel 2.12, eerste lid, aanhef en onder a, onder 1°, van de Wabo een omgevingsvergunning eerste fase verleend om af te wijken van het geldende bestemmingsplan ten behoeve van het gebruik van het pand op het perceel als hotel. Bij besluit van 31 mei 2016 heeft het college een omgevingsvergunning tweede fase verleend voor het verbouwen van het pand tot hotel. De vergunning is verleend voor de activiteiten bouwen en wijzigen van een rijksmonument, als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, onder a en f, van de Wabo. In deze zaken is alleen de omgevingsvergunning tweede fase aan de orde.

[...] [appellant sub 1] en [appellant sub 2] betogen dat de rechtbank heeft miskend dat de uitgebreide voorbereidingsprocedure gevolgd had moeten worden.

[...] Tussen partijen is niet in geschil dat de aanvraag om een omgevingsvergunning ziet op een activiteit als bedoeld in 2.1, eerste lid onder f, van de Wabo. De rechtbank heeft

terecht overwogen dat de verwijzing naar artikel 2.2 in artikel 2.26, derde lid, van de Wabo ziet op gevallen waarin op grond van een provinciale of gemeentelijke verordening een vergunning of ontheffing is vereist om een monument als bedoeld in die verordening te wijzigen. De nu aan de orde zijnde vergunning is niet vereist op grond van de Erfgoedverordening Schiedam 2010. Het gaat hier daarom niet om een situatie als bedoeld in artikel 2.2. van de Wabo waarvoor gelet op artikel 2.26, derde lid, van de Wabo een adviesplicht geldt. Dit betekent dat reeds daarom niet op grond van de Erfgoedverordening de uitgebreide voorbereidingsprocedure moet worden gevolgd. [...] Bij de beoordeling van de vraag of sprake is van een nieuwe bestemming als bedoeld in artikel 6.4, eerste lid, aanhef en onder a, onder 4°, van het Bor is het al dan niet wijzigen van een bestemming van een object in het bestemmingsplan niet van belang. De Afdeling wijst in dit verband op de nota van toelichting bij het Bor (Stb. 2010, 143, blz. 100) waarin is vermeld dat hier niet is bedoeld het voornemen tot wijziging van de bestemming van het monument in het bestemmingsplan. Evenmin is van belang of sprake is van ingrijpende wijzigingen die mogelijk de monumentale waarde van het pand aantasten. Anders dan in onderdeel 2° van artikel 6.4, eerste lid, aanhef en onder a, van het Bor, is de activiteit in onderdeel 4° van artikel 6.4, eerste lid, aanhef en onder a, van het Bor niet beperkt tot ingrijpende wijzigingen. De rechtbank heeft dit niet onderkend. [...] Dit betekent dat sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 6.4, eerste lid, aanhef en onder a, onder 4°, van het Bor. Het college had in dit geval inhoudelijk advies moeten vragen aan de Minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap. De uitgebreide voorbereidingsprocedure is ten onrechte niet gevolgd. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:1952](#)

Jurisprudentie Wabo-milieu:

- Rechtbank Noord-Nederland, 07-06-2018, LEE 18/57-T en 18/1124 ([ECLI:NL:RBNNE:2018:2156](#));
- MK Rechtbank Oost-Brabant, 01-06-2018 (publ. 12-06-2018), SHE 17/356 ([ECLI:NL:RBOBR:2018:2700](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

JnB2018, 574

MK Rechtbank Rotterdam, 18-05-2018 (publ. 12-06-2018), ROT 16/5186

college van burgemeester en wethouders van Rotterdam, verweerder.

Activiteitenbesluit milieubeheer 1.10, 2.17 lid 1 aanhef en onder a, 2.18 lid 1 onder f
Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) 9

Grondwet 6

ACTIVITEITENBESLUIT. Lasten onder dwangsom. Het gebruikmaken van geluidsversterkende apparatuur is een aan het in artikel 6 van de Grondwet beschermde recht verbonden ('connexe') recht op geluidsversterking.

Nu het recht op geluidsversterking als connexe recht niet rechtstreeks onder de bescherming van artikel 6 van de Grondwet valt, bieden de tekst van artikel 2.18, eerste lid, aanhef en onder c, van het Activiteitenbesluit en de nota van toelichting onvoldoende aanknopingspunten voor het oordeel dat de wetgever heeft bedoeld dat de in die bepaling vervatte uitzondering mede ziet op geluidsversterking tijdens kerkdiensten. De in artikel 2.17 van het Activiteitenbesluit gestelde geluidsnormen zijn derhalve mede van toepassing op het versterkte geluid tijdens kerkdiensten. Verwijzing naar de uitspraken van de ABRS van 5 januari 1996 ([ECLI:NL:RVS:1996:AN5002](#)) en 1 april 2010 ([ECLI:NL:RVS:2010:BM0191](#)). De rechtbank ziet geen grond om ten aanzien van artikel 9 van het EVRM anders te oordelen.

Besluit waarbij verweerder aan eiseres twee lasten onder dwangsom heeft opgelegd vanwege overtreding van artikel 1.10 en 2.17, eerste lid, onder a, van het Activiteitenbesluit. (...)

Voorts constateert de rechtbank dat niet in geschil is dat het door eiseres gebruikte kerkgebouw (...) te Rotterdam een inrichting is in de zin van artikel 1.1, vierde lid, van de Wet milieubeheer, te weten een inrichting als bedoeld in categorie 1.1 onder b van bijlage 1 van het Besluit omgevingsrecht. De inrichting dient te voldoen aan het Activiteitenbesluit. Door verweerder is geconstateerd dat er in de tuin behorende bij het kerkgebouw regelmatig muziek ten gehore wordt gebracht. Gelet op het bepaalde in artikel 1.2 van het Activiteitenbesluit is daarom sprake van een inrichting type B, waarvoor de meldingsplicht van artikel 1.10 van het Activiteitenbesluit geldt. De rechtbank stelt vast dat dit standpunt van verweerder in beroep niet is bestreden. Aangezien eiseres nog geen melding had gedaan, was verweerder dus bevoegd om aan eiseres een last onder dwangsom op te leggen om alsnog te voldoen aan de meldingsplicht. (...)

Eiseres voert onder meer aan dat de activiteiten die plaatsvonden in het kerkgebouw en in de tuin een onderdeel vormden van de kerkdienst/huwelijksdienst en dus een onderdeel vormden van het belijden van de godsdienst en levensovertuiging van eiseres en wel degelijk beschouwd kunnen worden als het bijwonen van een godsdienstige en/of levensbeschouwelijke bijeenkomst, hetgeen wordt beschermd in artikel 6 van de Grondwet en artikel 9 van het EVRM. Verweerder heeft niet gemotiveerd dat een van de beschermde belangen van artikel 9, tweede lid, van het EVRM in het geding is, zodat een wettelijke bepaling die beperkingen oplegt aan versterkt of onversterkt geluid volgens artikel 9, eerste lid, van het EVRM niet is toegestaan en onverbindend dient te worden verklaard.

Zoals de ABRS heeft geoordeeld in haar uitspraken van 5 januari 1996 ([ECLI:NL:RVS:1996:AN5002](#)) en 1 april 2010 ([ECLI:NL:RVS:2010:BM0191](#)), is het gebruikmaken van geluidsversterkende apparatuur een aan het in artikel 6 van de Grondwet beschermde recht verbonden ('connexe') recht op geluidsversterking. Daarbij heeft de Afdeling overwogen dat het connexe recht op geluidsversterking als zodanig aan het in de artikel 6 van de Grondwet beschermde recht ondergeschikt is en daarvan dient te worden onderscheiden. Het wordt niet rechtstreeks beschermd door artikel 6 van de Grondwet, maar een beperking van het connexe recht op geluidsversterking kan wel

weerslag hebben op de uitoefening van het grondrecht zelf. Daarom zal bij de besluitvorming over het opleggen van een beperking van het connexe recht een daarmee overeenstemmende mate van zorgvuldigheid in acht moeten worden genomen en dient hierbij in elk geval op het volgende te worden gelet:

- a. De beperking van het connexe recht op geluidsversterking houdt geen verband met de inhoud van het belijden.
- b. De beperking is noodzakelijk met het oog op de belangen die de wettelijke regeling waarop de beperking rust beoogt te dienen en ze gaat niet verder dan met het oog op de bescherming van die belangen strikt nodig is.
- c. De beperking gaat niet zo ver dat van het connexe recht geen gebruik van betekenis overblijft.

Voorts heeft de Afdeling in de uitspraak van 1 april 2010 geoordeeld dat, nu het recht op geluidsversterking als connexe recht niet rechtstreeks onder de bescherming van artikel 6 van de Grondwet valt, de tekst van artikel 2.18, eerste lid, aanhef en onder c, van het Activiteitenbesluit en de nota van toelichting onvoldoende aanknopingspunten bieden voor het oordeel dat de wetgever heeft bedoeld dat de in die bepaling vervatte uitzondering mede ziet op geluidsversterking tijdens kerkdiensten. De in artikel 2.17 van het Activiteitenbesluit gestelde geluidsnormen zijn derhalve mede van toepassing op het versterkte geluid tijdens kerkdiensten. (...)

De rechtbank onderschrijft de hiervoor aangehaalde uitspraken van de Afdeling over artikel 6 van de Grondwet en ziet geen grond om ten aanzien van artikel 9 van het EVRM anders te oordelen. De rechtbank ziet geen reden waarom het recht op geluidsversterking wel rechtstreeks zou worden beschermd door artikel 9 van het EVRM. Dit is door eiseres ook niet onderbouwd. In dit geval bestaat de beperking van het connexe recht op geluidsversterking uit het besluit tot handhaving van de geluidsgrenswaarden als bedoeld in artikel 2.17, eerste lid, aanhef en onder a, van het Activiteitenbesluit, om overlast voor derden te beperken. De rechtbank is van oordeel dat deze beperking geen verband houdt met de inhoud van het belijden van de godsdienst, dat de beperking noodzakelijk is met het oog op de belangen die het Activiteitenbesluit dient en niet verder gaat dan met het oog op die belangen strikt nodig is, en dat de beperking niet zo ver gaat dat van het connexe recht op geluidsversterking geen gebruik van betekenis overblijft. De rechtbank concludeert daarom dat weliswaar sprake is van enige beperking van het connexe recht op geluidsversterking, maar dat dit geen beperking oplevert van het recht op vrijheid van godsdienst zelf. Er is daarom geen sprake van een inbreuk op artikel 6 van de Grondwet dan wel artikel 9 van het EVRM. Voor een toetsing aan het tweede lid van artikel 9 van het EVRM bestaat dan ook geen aanleiding. Evenmin is sprake van strijd met het bepaalde in artikel 2.18, eerste lid, aanhef en onder c, van het Activiteitenbesluit, omdat de in die bepaling vervatte uitzondering niet ziet op versterkt geluid tijdens een kerkdienst. Gelet hierop kan in het midden blijven of de opvatting van eiseres juist is, dat ook de activiteiten die plaatsvonden in de tuin een onderdeel vormden van het belijden van de godsdienst en levensovertuiging van eiseres. (...)

[ECLI:NL:RBROT:2018:3821](https://www.ecli.nl/rbrot/2018/3821)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet natuurbescherming

JnB2018, 575

Voorzieningenrechter Rechtbank Oost-Brabant, 01-06-2018 (publ. 12-06-2018), SHE 18/861

college van gedeputeerde staten van de provincie Noord-Brabant, verweerder.

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7 lid 2

WET NATUURBESCHERMING. Voorzieningenrechter schorst vergunning op grond van de Wet natuurbescherming (Wnb) voor een veehouderij. Verwijzing naar uitspraken van 17-05-2017, [ECLI:NL:RVS:2017:1259](#) en [ECLI:NL:RVS:2017:1260](#) waarin de Afdeling prejudiciële vragen heeft gesteld aan het Hof van Justitie van de Europese Unie over het Programma Aanpak Stikstof 2015-2021 (PAS). De voorzieningenrechter toetst het verzoek aan de voorwaarden genoemd in de uitspraak van de voorzieningenrechter ABRS 09-03-2018 [ECLI:NL:RVS:2018:795](#).

[ECLI:NL:RBOBR:2018:2755](#)

JnB2018, 576

Voorzieningenrechter Rechtbank Midden-Nederland, 08-06-2018, UTR 18/2115

college van gedeputeerde staten van Noord-Holland, verweerder.

Vogelrichtlijn 1, 9 lid 1 onder a, lid 2

Wet natuurbescherming 3.1 lid 1, 3.3 lid 1, lid 4, 3.17 lid 1, lid 2, 3.18 lid 1, lid 4

WET NATUURBESCHERMING. Ontheffing en opdracht op grond van de Wet natuurbescherming om diverse soorten ganzen te vangen en te doden in een gebied van 0-20 kilometer rondom Schiphol. Verweerder heeft zich op het standpunt kunnen stellen dat de mogelijkheid van aanvaringen van ganzen met vliegtuigen bij Schiphol een veiligheidsrisico oplevert en dat beperking van het aantal ganzen in het belang van de veiligheid van het luchtverkeer is. Er is nu geen sprake van een andere bevredigende oplossing en er is geen aanleiding verweerder niet te volgen in zijn standpunt dat geen verslechtering van de staat van instandhouding optreedt.

[ECLI:NL:RBMNE:2018:2578](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

JnB2018, 577

MK ABRS, 13-06-2018, 201703571/1/A1

college van dijkgraaf en hoogheemraden van Schieland en Krimpenerwaard.

Waterwet 6.2

Richtlijn 2000/60/EG van het Europees Parlement en de Raad van 23 oktober 2000 tot vaststelling van een kader voor communautaire maatregelen betreffende het waterbeleid (PbEG 2000 L 327; hierna: de Kaderrichtlijn Water) 4 lid 1 aanhef en onder a **WATERWET. I.c. heeft het college zich, nu het effect van het vergunde project 0,16% op het ecologisch relevant areaal bedraagt en derhalve minder is dan 1%, op het standpunt kunnen stellen dat de Ecologische Kwaliteitsratio (de eenheid waarin de ecologische toestand van een waterlichaam wordt uitgedrukt) niet wijzigt en dat daarom geen sprake is van achteruitgang van de kwaliteit van het oppervlaktewaterlichaam, zoals bedoeld in artikel 4, eerste lid, aanhef en onder a, van de Kaderrichtlijn Water. Het college was dan ook niet verplicht de watervergunning te weigeren wegens strijd met het verbod op achteruitgang.**

[ECLI:NL:RVS:2018:1949](#)

JnB2018, 578

MK ABRS, 13-06-2018, 201703876/1/A2

dagelijks bestuur van het Waterschap Scheldestromen.

Waterwet 7.14

WATERWET. Het betoog dat het waterschap i.c. aansprakelijk is voor de gestelde schade omdat het niet zorgvuldig heeft gehandeld door voorafgaande aan de invoering van het flexibel peilbeheer geen onderzoek te doen naar beschermende maatregelen voor de fundering van het huis en de schuur en ook tijdens de uitvoering heeft nagelaten maatregelen te treffen om aantasting van de funderingen te voorkomen, slaagt niet. Artikel 7.14 van de Waterwet biedt alleen aanspraak op schadevergoeding aan degene die als gevolg van de rechtmatige vaststelling of uitvoering van een peilbesluit schade lijdt of zal lijden. Dat in de bouwvergunning is opgenomen dat indien de bodemgesteldheid zodanig is dat bijzondere voorzieningen noodzakelijk zijn en deze zodanig moeten worden aangebracht om het risico van verzakkingen en ongelijke zettingen te voorkomen, betekent niet dat er een onderzoekplicht geldt voor het waterschap, maar dat bij het bouwen van de schuur rekening moet worden gehouden met de bodemgesteldheid.

[ECLI:NL:RVS:2018:1962](#)

Overige jurisprudentie Waterwet:

- ABRS, 13-06-2018, 201705544/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2018:1925](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB2018, 579

Rechtbank Limburg, 13-06-2018, AWB/ROE 17/437

korpschef van Politie, te Apeldoorn, eiser;

Raad van Bestuur van het Uvw, verweerder.

Besluit algemene rechtspositie politie (het Barp)

Regeling landelijk sociaal statuut politie (de Regeling) 20a, aanhef en onder h
WW 24 lid 1, aanhef en onder a, 24 lid 2, aanhef en onder b, 24 lid 6

VERWIJTBARE WERKLOOSHEID. REORGANISATIE. Het ontslag dient aangemerkt dient te worden als een ontslag om bedrijfseconomische redenen. De dienstbetrekking is niet door of op verzoek van [derde belanghebbende] beëindigd in de zin van artikel 24, tweede lid, aanhef en onder b, van de WW.

Aan derde-belanghebbende is eervol ontslag verleend. Verweerder heeft haar een WW-uitkering toegekend. Volgens verweerder is geen sprake van een ontslag op eigen verzoek maar een ontslag vanwege bedrijfseconomische redenen. Eiser, eigenrisicodragers voor de WW, is het niet eens met de toekenning van de WW-uitkering. Rechtbank: De rechtbank is met verweerder van oordeel dat het ontslag van eiser aangemerkt dient te worden als een ontslag om bedrijfseconomische redenen. Door als medewerker uit een zogeheten aandachtsgroep (domein Ondersteuning) gedurende het project Voorfase in te gaan op door eiser aangeboden flankerende voorzieningen, met daaraan gekoppeld vertrek uit de organisatie, heeft [derde belanghebbende] een bijdrage geleverd aan de krimpdoelstellingen die met de vorming van de Nationale Politie gepaard gingen. Dat [derde belanghebbende] de flankerende voorzieningen op eigen initiatief heeft gevraagd en daartoe geenszins is gedwongen door eiser, doet niet af aan de omstandigheid dat het doel van de door eiser geboden voorzieningen ontegenzeggelijk was gericht op krimp van de organisatie. De omstandigheid dat het gehele reorganisatieproces - hoe dan ook - niet zou leiden tot gedwongen reorganisatieontslagen, doet aan die krimpdoelstelling niet af. De rechtbank ziet daarom in de door eiser aangevoerde omstandigheden geen aanleiding af te wijken van de lijn die de CRvB heeft uitgezet in de (...) genoemde uitspraken [uitspraken van 3 juli 2013 ([ECLI:NL:CRVB:2013:820](#)) en van 18 maart 2015 ([ECLI:NL:CRVB:2015:857](#))]. Ook de verwijzing door eiser naar de situatie in de uitspraak van de CRvB van 15 januari 2014 ([ECLI:NL:CRVB:2014:51](#)) treft geen doel. In die situatie hing het ontslagverzoek van de betrokken werknemer samen met zijn al langer bestaande wens om in het onderwijs werkzaam te zijn in welk verband een door de betrokken werknemer uitgewerkte beëindigingsregeling aan de werkgever werd voorgelegd. Weliswaar heeft [derde belanghebbende] in het kader van de flankerende voorziening een opleiding gevolgd om pedicurewerkzaamheden te verrichten bij reuma- en diabetespatiënten, maar deze opleiding bedoeld om het klantenbestand van haar *reeds bestaande* pedicurepraktijk aan te vullen. Van een (volledige) carrièreswitch was daarom geen sprake. Uit het voorgaande volgt dat de dienstbetrekking niet door of op verzoek van [derde belanghebbende] is beëindigd in de zin van artikel 24, tweede lid, aanhef en onder b, van de WW en dat het bestreden besluit in stand blijft.

[ECLI:NL:RBLIM:2018:5527](#)

JnB2018, 580

Rechtbank Noord-Holland, 08-06-2018, HAA 17/3531

staatssecretaris van Financiën, verweerder.

ARAR 49tt

AMBTENARENRECHT. VWNW-BELEID BELASTINGDIENST. Verweerder heeft ten onrechte de aanvraag van eiseres voor ontslag met toekenning van een stimuleringspremie (variant B) afgewezen.

Verweerder heeft eiseres meegedeeld dat zij niet in aanmerking komt voor ontslag per 1 maart 2020 met toekenning van de stimuleringspremie (variant B) uit het Van Werk Naar Werk-beleid bij de Belastingdienst.

Rechtbank: Volgens vaste jurisprudentie (...) is voor het aannemen van een verzoek om ontslag een onmiskenbare en ondubbelzinnige wilsuiting van de betrokken ambtenaar vereist. Weliswaar kan onder omstandigheden ook uit het feitelijk handelen van een ambtenaar een verzoek om ontslag worden afgeleid, maar daarvoor is wel vereist dat er een ondubbelzinnige gedraging van betrokkene is aan te wijzen, gericht op het verkrijgen van ontslag uit de functie.

In deze zaak is niet gebleken van een voorafgaand aan 18 januari 2016 aan verweerder gericht verzoek van eiseres om ontslag. De rechtbank is van oordeel dat evenmin sprake is van een ondubbelzinnige gedraging van eiseres gericht op beëindiging van het dienstverband bij de Belastingdienst na afloop van haar levensloopverlof. De afscheidsreceptie in november 2014 is daarvoor niet voldoende. De rechtbank kan op basis van de stukken in het dossier niet met voldoende zekerheid afleiden dat deze afscheidsreceptie inderdaad was ingegeven door de door verweerder gestelde intentie van eiseres om aansluitend op haar levensloopverlof met vervroegd pensioen te gaan. Het gegeven dat de Belastingdienst de kosten van een afscheidsreceptie alleen betaalt als sprake is van een definitief afscheid en de melding op het bestelformulier door de leidinggevende van eiseres zijn naar het oordeel van de rechtbank onvoldoende aanwijzingen om hiervan uit te gaan. Dit zijn immers omstandigheden, waarvan niet is aangetoond dat die zijn terug te voeren op een gedraging van eiseres zelf.

Voorts is van belang dat de Belastingdienst de werkhervatting van eiseres per februari 2017 heeft geaccepteerd.

Gelet op het bovenstaande concludeert de rechtbank dat verweerder ten onrechte de aanvraag van eiseres voor ontslag met toekenning van een stimuleringspremie (variant B) heeft afgewezen. De rechtbank laat hierbij de vraag in het midden of voor verweerder beleidsvrijheid bestond om te beoordelen of eiseres nog een stimulans nodig had om bij de Belastingdienst te vertrekken, omdat, ook indien verweerder beleidsvrijheid had om al dan niet een stimuleringspremie toe te kennen, verweerder dit in dit geval in redelijkheid niet had kunnen weigeren.

[ECLI:NL:RBNHO:2018:4778](https://ecli.nl/RBNHO:2018:4778)

JnB2018, 581

MK Rechtbank Den Haag, 23-05-2018 (publ. 15-06-2018), SGR 15/5538

minister van Defensie, verweerder.

Besluit AO/IV 2 lid 1, 21a lid 1, 21a lid 2, 21a lid 4, 21a lid 8

Regeling Ereschuld (de Regeling)

MILITAIR AMBTENARENRECHT. Er is onvoldoende onderbouwing voor de conclusie dat de dienstverbandaandoening, gerelateerd aan de peildatum, niet

bovenliggend is voor de arbeidsongeschiktheid van 80-100% op de peildatum. De rechtbank voorziet zelf en bepaalt dat eiser in aanmerking komt voor een bijzondere (eenmalige) uitkering gebaseerd op de Regeling ter hoogte van € 125.000,-.

De rechtbank ziet zich gesteld voor de vraag of verweerder bij de toekenning aan eiser van de uitkering op grond van de Regeling terecht vasthoudt aan de mate van invaliditeit zoals bij eiser vastgesteld, te weten 29%, of dat op de peildatum van 1 juni 2012 sprake was van een (hogere) mate van arbeidsongeschiktheid met dienstverband.

De rechtbank overweegt dat, gelet op artikel 2, eerste lid, van het Besluit AO/IV, van belang is of, indien sprake is van arbeidsongeschiktheid met dienstverband, de daaraan ten grondslag liggende ziekten of gebreken in overwegende mate hun oorzaak vinden in de aard van de aan de militair opgedragen werkzaamheden of in de bijzondere omstandigheden, waaronder zij moesten worden verricht. In de uitspraak van de CRvB van 31 maart 2016 ([ECLI:NL:CRVB:2016:1163](#)) is in een situatie waarin sprake was van meerdere aandoeningen overwogen dat niet evident naar voren is gekomen dat in die zaak de dienstverbandaandoening (PTSS) voorop stond in het totaal van beperkingen en bij het bepalen van de daarbij behorende arbeidsongeschiktheidsklasse. De conclusie van de adviserend verzekeringsarts dat de PTSS "onderliggend" was, mocht worden gevolgd. Voorts heeft de CRvB een administratieve beoordeling van de aanspraak op de bijzondere uitkering, waarbij een verzekeringsarts zijn beoordeling - waar het mede gaat om de arbeidsongeschiktheid met dienstverband op de peildatum - verricht op basis van de beschikbare stukken van het UWV en geen eigenstandig onderzoek verricht, in beginsel niet onaanvaardbaar geacht.

Ter zitting is gebleken dat sinds 2000 geen herbeoordeling door het UWV heeft plaatsgevonden van de mate en oorzaak van de arbeidsongeschiktheid van eiser. Voor de bijzondere uitkering is de situatie ten tijde van de peildatum 1 juni 2012 van belang. Uit het rapport van Witte en de uitspraak van de CRvB van 1 mei 2014 kan worden afgeleid dat bij eiser ook op voornoemde peildatum sprake was van invaliditeit met dienstverband als gevolg van PTSS. Anders dan verweerder ter zitting heeft betoogd, kan betekenis aan het rapport van Witte in deze procedure niet worden ontzegd. (...)

Hoewel de CRvB in voornoemde uitspraak van 31 maart 2016 heeft geoordeeld dat ten aanzien van een aanspraak zoals hier aan de orde een administratieve beoordeling op basis van de beschikbare stukken van het UWV in beginsel niet onaanvaardbaar is, is dit naar het oordeel van de rechtbank anders indien, zoals in het onderhavige geval, deze stukken dateren uit - laatstelijk - 2000. Dit geldt te meer nu sindsdien invaliditeit met dienstverband als gevolg van PTSS is vastgesteld en nu de in 2000 nog bestaande beperkingen verband houdend met de traumatische amputatie van de vinger, op de peildatum in sterke mate lijken te zijn verminderd.

De rechtbank overweegt dat op basis van de beschikbare informatie niet met zekerheid kan worden vastgesteld in welke mate eiser op de peildatum arbeidsongeschikt was vanwege een dienstverbandaandoening.

Uit de enkele omstandigheid dat het UWV eiser op de peildatum 80-100% arbeidsongeschikt achtte terwijl de beperkingen verband houdend met de amputatie van de vinger lijken te zijn verminderd, blijkt niet zonder meer dat die arbeidsongeschiktheid

volledig of in overwegende mate moet worden toegeschreven aan de PTSS. Het UWV heeft eiser immers sinds 2000 nimmer herkeurd.

Naar het oordeel van de rechtbank is er echter evenmin reden om vast te houden aan het gegeven dat het arbeidsongeschiktheidspercentage, twaalf jaar vóór de peildatum, is vastgesteld op basis van aandoeningen die geen verband hielden met de dienst, enkel omdat het UWV eiser in de jaren na 2000 niet aan een herkeuring heeft onderworpen. Naar het oordeel van de rechtbank zou hierdoor rechtsongelijkheid kunnen ontstaan ten opzichte van militairen bij wie in de loop der jaren, zoals bij eiser, dienstverbandaandoeningen een nadrukkelijker rol bij de arbeidsongeschiktheid of invaliditeit zijn gaan spelen en die wel opnieuw zijn gekeurd door het UWV. De rechtbank acht het bovendien niet redelijk de omstandigheid dat eiser nimmer is herkeurd voor zijn rekening en risico te laten komen, nu uit de uitspraak van de CRvB van 1 mei 2014 [[ECLI:NL:CRVB:2014:2540](#)] en het daaraan ten grondslag liggende rapport van Witte volgt dat er sinds oktober 2007 sprake was van PTSS met dienstverband.

Gezien het voorgaande ziet de rechtbank in het rapport van Levy onvoldoende onderbouwing voor de conclusie dat de dienstverbandaandoening, gerelateerd aan de peildatum, niet bovenliggend is voor de arbeidsongeschiktheid van 80-100% op de peildatum.

Het bestreden besluit is aldus ontoereikend gemotiveerd, zodat het voor vernietiging in aanmerking komt.

Gelet op de duur van de procedure en de omstandigheid dat verweerder ter zitting te kennen heeft gegeven niet bereid te zijn nader medisch onderzoek te (laten) verrichten, alsmede dat een nieuw onderzoek hoogst waarschijnlijk geen ander licht op de zaak zal kunnen werpen, ziet de rechtbank aanleiding zelf in de zaak te voorzien. Op basis van de beschikbare medische stukken komt de rechtbank tot de conclusie dat eiser het voordeel van de twijfel moet krijgen en moet worden uitgegaan van het arbeidsongeschiktheidspercentage op de peildatum. Dit betekent dat de rechtbank zal bepalen dat eiser in aanmerking komt voor een bijzondere (eenmalige) uitkering gebaseerd op de Regeling ter hoogte van € 125.000,-.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:6232](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB2018, 582

**Voorzieningenrechter rechtbank Den Haag, 14-05-2018 (publ. 08-06-2018),
SGR 18/2715**

college van burgemeester en wethouders gemeente Leiden, verweerder.

Europees Verdrag betreffende Sociale en Medische Bijstand (EVSMB)

PW 11 lid 3

Vw 2000 8 aanhef en onder h

PARTICIPATIEWET. GEEN RECHTMATIG VERBLIJF. De vraag die beantwoord moet worden is of verzoekster ten tijde van het bestreden besluit voor haar

aanspraak op bijstand ingevolge de PW met een Nederlander gelijkgesteld kon worden. Die vraag zal beantwoord moeten worden aan de hand van artikel 11, derde lid, van de PW in samenhang met artikel 8, onder h, van de Vw 2000. Nu het besluit dateert van ná 22 februari 2016 kan verzoekster, gelet op het door Nederland (per laatstgenoemde datum) gemaakte voorbehoud met betrekking tot artikel 1 van het EVSMB voor een beroep op bijstand ingevolge de PW, niet langer met succes een beroep doen op de gelijkstelling met een Nederlander ingevolge artikel 1 van het EVSMB.

Vooralsnog staat niet vast dat verzoekster hier te lande rechtmatig verblijft zoals bedoeld in artikel 8, aanhef en onder h, van de Vw 2000. Zij kan daarom ook vooralsnog niet met een Nederlander worden gelijkgesteld en geen te honoreren aanspraak doen op het herleven van haar recht op bijstand. Verzoek voorlopige voorziening afgewezen.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:5706](https://ecli.nl/RBDHA:2018:5706)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB2018, 583

MK Rechtbank Overijssel, 01-06-2018 (publ. 15-06-2018), AWB 17/2715

college van burgemeester en wethouders van Losser, verweerder.

WMO 2015

Verordening maatschappelijke ondersteuning gemeente Losser 2016 3.2

WMO 2015. MAATWERKVOORZIENING HUISHOUDELIJKE ONDERSTEUNING.

Naar het oordeel van de rechtbank voldoet het door verweerder vastgestelde beleidskader niet aan de daaraan gestelde eisen. Daartoe acht de rechtbank ten eerste redengevend dat het beleid in strijd is met de Verordening maatschappelijke ondersteuning gemeente Losser 2016. Los van hetgeen omtrent het beleidskader is overwogen, is de rechtbank van oordeel dat op basis van het bestreden besluit en de daarbij behorende bijlagen onvoldoende concreet is hoe de geboden ondersteuning bijdraagt aan de zelfredzaamheid van eiseres bij het voeren van haar huishouden.

[ECLI:NL:RBOVE:2018:1881](https://ecli.nl/RBOVE:2018:1881)

JnB2018, 584

MK Rechtbank Oost-Brabant, 17-05-2018 (publ. 11-06-2018), SHE 18/608

PROCES-VERBAAL

het college van burgemeester en wethouders van de gemeente Eindhoven, verweerder.

WMO 2015 2.3.5 lid 3

Verordening Sociaal domein gemeente Eindhoven 2015 (Verordening) 4.1 aanhef en onder a, 4.3 lid 1 onder a aanhef, 5o

WMO 2015. AFWIJZING WOONVOORZIENING. Het ligt allerminst voor de hand dat iemand zonder de beperkingen van eiseres op 94-jarige leeftijd een goed

functionerende badkamer zal gaan renoveren. Van een algemeen gebruikelijke voorziening als bedoeld in artikel 4.1, onder a, van de Verordening - door verweerder in dit geval opgevat als een algemeen gebruikelijk te achten renovatie - is dan ook geen sprake. Verweerder heeft de aanvraag van eiseres om die reden ten onrechte grotendeels afgewezen.

[ECLI:NL:RBOBR:2018:2728](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Belastingdienst-Toeslagen

JnB2018, 585

ABRS, 13-06-2018, 201705271/1/A2

Belastingdienst/Toeslagen.

Wet kinderopvang en kwaliteitseisen peuterspeelzalen (Wko) 1.6 lid 1 onderdeel j

Wet studiefinanciering 2000 2.8

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. Het Foundation Programme is geen opleiding als bedoeld in artikel 1.6, eerste lid, aanhef en onder j, van de Wko. Daarom heeft [appellant] over 2014 geen recht op kinderopvangtoeslag. De partner van [appellant] was vanaf november 2014 ingeschreven aan de Universiteit Maastricht. Uit artikel 1.6, derde lid, aanhef en onder d, gelezen in samenhang met het eerste lid, aanhef en onder j, van de Wko en artikel 2.8 van de Wet studiefinanciering 2000 vloeit voort dat zij aan die universiteit een voltijdse bachelor- of masteropleiding diende te volgen om voor kinderopvangtoeslag in aanmerking te komen. Het Foundation Programme kan niet worden gezien als onderdeel van de bacheloropleiding European Public Health, reeds omdat de succesvolle afronding van het Foundation Programme voor de partner van [appellant] een voorwaarde was om toegelaten te worden tot die bacheloropleiding.

[ECLI:NL:RVS:2018:1927](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Drank- en horecawet

JnB2018, 586

MK ABRs, 13-06-2018, 201608287/1/A3

burgemeester van Leiden, appellant.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 4:2, 4:5

Drank- en Horecawet (DHW) 3, 26m 27 lid 1, 28

Regeling aanvraaggegevens en formulieren Drank- en Horecawet 2

Wet Bevordering integriteitsbeoordelingen door het openbaar bestuur (Wet bibob) 3, 4, 12, 30

DRANK- EN HORECAWET. De omstandigheid dat de feitelijke toestand niet met het in het bibob-vragenformulier vermelde in overeenstemming zou zijn, mocht de burgemeester niet aan de weigering van de DHW-vergunning ten grondslag leggen. De zinsnede 'met het in de aanvraag vermelde' in artikel 27, eerste lid, aanhef en onder b, van de DHW heeft slechts betrekking op de informatie waarom is verzocht in het DHW-aanvraagformulier. Datgene waarnaar gevraagd wordt in het vragenformulier als bedoeld in artikel 30 van de Wet bibob is niet te duiden als dergelijke informatie. Dat de burgemeester op grond van artikel 4:5 van de Awb de aanvrager kan verzoeken de gegevens aan te vullen om de DHW-aanvraag te kunnen beoordelen betekent niet dat de in het kader van de Wet bibob nog benodigde financiële gegevens deel uitmaken van het verzochte in het DHW-aanvraagformulier.

[ECLI:NL:RVS:2018:1947](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Huisvesting

JnB2018, 587

MK ABRS, 13-06-2018, 201701997/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Tilburg, appellanten.

Huisvestingswet 2014 1, 21 aanhef en onder a, 35

Huisvestingsverordening 2015 5.2

Beleidsregels bestuurlijke boete Huisvestingswet

HUISVESTING. Bestuurlijke boete. In dit geval is er geen grondslag voor boeteoplegging. Er is niet voldaan aan de uit de Huisvestingswet 2014 voortvloeiende verplichting dat concrete boetebedragen in de Huisvestingsverordening moeten worden opgenomen. Op grond van de Huisvestingswet 2014 is het niet mogelijk om, zoals het college in dit geval heeft gedaan, concrete boetebedragen in beleidsregels op te nemen. Aan dit oordeel liggen de letterlijke tekst van het derde lid van artikel 35 van de Huisvestingswet 2014, de systematiek van dit artikel alsmede de memorie van toelichting ten grondslag.

[ECLI:NL:RVS:2018:1950](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Openbare orde

JnB2018, 588

MK Rechtbank Oost-Brabant, 14-06-2018, SHE 17/2990

burgemeester van de gemeente Veldhoven, verweerder.

Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden 11

Grondwet 9

Gemeentewet 175

Wet openbare manifestaties 8

OPENBARE ORDE. Noodbevel artikel 175 Gemeentewet. Beoordelingsvrijheid burgemeester. Terughoudende toets. Verwijzing naar uitspraak ABRS van 12-11-2014 [ECLI:NL:RVS:2014:4117](#). Burgemeester zal zich een eigen oordeel moeten vormen over de vraag of er redelijke alternatieven zijn voor het uitvoeren van een noodbevel, en hij zal zijn besluit adequaat moeten kunnen motiveren. In dit geval is het noodbevel onvoldoende gemotiveerd.

[...] burgemeester heeft op grond van artikel 175 van de Gemeentewet bevolen de meerdaagse conferentie van Young Peoples Front for Democracy and Justice Holland (YFPDJ) in het conferentiecentrum Koningshof te Veldhoven geen doorgang te laten vinden.

[...] Gelet op [...] [de] omschrijving [van artikel 175 Gemeentewet] beschikt de burgemeester over beoordelingsvrijheid, wat naar het oordeel van de rechtbank betekent dat terughoudend moet worden getoetst of de burgemeester van zijn bevoegdheid gebruik mocht maken. Het feit dat de burgemeester met een noodbevel het grondrecht van vrijheid van vergadering kan beperken, maakt dat niet zonder meer anders. Zoals blijkt uit de wetsgeschiedenis (Kamerstukken II, 1988-1989, nr. 10, p. 95-101) is die mogelijkheid immers bij het toekennen van de noodbevelsbevoegdheid aan de burgemeester uitdrukkelijk meegewogen. Dit laat onverlet dat de burgemeester, zoals hierna nog wordt besproken, moet motiveren dat er relevante en voldoende argumenten zijn om het nemen van het noodbevel te rechtvaardigen.

[...] In haar uitspraak van 12 november 2014 [[ECLI:NL:RVS:2014:4117](#)] heeft de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (Afdeling) in haar zogenaamde Sinterklaasintocht-uitspraak overwogen "dat te verwachten negatieve reacties van derden op evenementen en manifestaties op zichzelf onvoldoende grond vormen om een vergunning te weigeren of een verbod op te leggen. Dit zou slechts anders zijn indien aannemelijk wordt gemaakt dat een reëel gevaar bestaat voor ernstige verstoring van de openbare orde, die ook door middel van de inzet van politie niet afdoende in de hand kan worden gehouden". Deze overweging geldt naar het oordeel van de rechtbank onverkort in deze zaak.

De burgemeester kan en zal zich doorgaans bij zijn besluitvorming laten adviseren. Het staat hem in beginsel vrij daarbij groot gewicht toe te kennen aan adviezen van de politie. Dit neemt niet weg dat hij zich een eigen oordeel zal moeten vormen over de vraag of er redelijke alternatieven zijn voor het uitvoeren van een noodbevel, en dat hij zijn besluit adequaat zal moeten kunnen motiveren. In dat kader zal hij zich binnen redelijke grenzen op de hoogte moeten stellen van het aantal politieagenten dat noodzakelijk is om eventuele wanordelijkheden te voorkomen of in goede banen te leiden, het aantal daartoe direct beschikbare agenten, de mogelijkheid van extra politie-inzet en het tijdsbestek waarbinnen die extra agenten ter plaatse kunnen zijn. Deze

vragen zijn direct relevant om het advies te kunnen beoordelen en daarmee dus ook voor de eigen meningsvorming.

[...] Gelet op het voorgaande heeft de burgemeester zich niet in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat er geen alternatieven waren voor het uitvoeren van het noodbevel en heeft hij dus niet kunnen oordelen dat sprake was van een bestuurlijke nood situatie. Het noodbevel is daarom onvoldoende gemotiveerd. [...]

[ECLI:NL:RBOBR:2018:2894](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wegenverkeerswet

JnB2018, 589

Rechtbank Amsterdam, 24-04-2018 (publ. 13-06-2018), AMS 17/6626

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Amsterdam, verweerder.

Algemene wet bestuursrecht 8:72

Besluit wegslepen van voertuigen 2

Reglement verkeersregels en verkeerstekens 1990 24

Wegenverkeerswet 1994 170, 173

Wegsleepverordening Amsterdam 2017 2

WEGENVEKEERSWET 1994. Bestuursdwang. Parkeerplaats voor het opladen van elektrische voertuigen. Auto was niet aangesloten aan het oplaadpunt.

Verweerder was op grond van artikel 170, eerste lid, aanhef en onder c, van de Wegenverkeerswet 1994 niet bevoegd om de auto weg te slepen. Nu het opladen van de auto op het moment van het wegslepen niet mogelijk was, omdat het oplaadpunt op dat moment kampte met een storing en het oplaadpunt een storing bovendien zichtbaar aangeeft, bestond er geen noodzaak om de auto weg te slepen. Verwijzing naar ABRS 28-06-2017, [ECLI:NL:RVS:2017:1694](#).

[ECLI:NL:RBAMS:2018:3234](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB2018, 590

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam, 25-05-2018 (publ. 13-06-2018), AWB 17/16051

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2011/51/EU

REGULIER. De eis dat eiseres aantoonde dat zij de aanvullende onderdelen van het inburgeringsexamen heeft behaald is in het geval van eiseres niet evenredig met het te behalen doel van de Langdurig ingezetenenrichtlijn.

Eiseres heeft al op andere manieren aangetoond dat zij is geïntegreerd in de Nederlandse samenleving. De rechtbank betreft hierbij het hoge taalniveau van eiseres, haar jarenlange legale verblijf bij een Nederlandse partner, haar sociale banden en haar arbeidsduur bij een Nederlandstalig bedrijf. Gelet hierop valt niet in te zien wat de cursussen 'Kennis van de Nederlandse maatschappij' en 'Oriëntatie op de Nederlandse arbeidsmarkt' nog kunnen toevoegen terwijl deze wel een belasting vormen voor eiseres.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:6950](https://ecli.nl/RBDHA:2018:6950)

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB2018, 591

MK ABRS, 12-06-2018, 201705785/1/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vb 2000 3.6a lid 1, 3.48, 6.1e lid 1

ASIEL. Toetsingsvolgorde voor de beoordeling van asielaanvragen en ambtshalve doortoetsen.

In zijn enige grief klaagt de staatssecretaris terecht dat de rechtbank hiermee voorbij gaat aan de toetsingsvolgorde voor de beoordeling van asielaanvragen. Ingevolge de artikelen 3.6a, eerste lid, en 6.1e, eerste lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 beoordeelt de staatssecretaris eerst of een vreemdeling een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd wordt verleend. Als de staatssecretaris deze vergunning niet verleent, beoordeelt hij daarna ambtshalve of de vreemdeling een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd wordt verleend. Gaat de staatssecretaris hiertoe evenmin over, dan beoordeelt hij ambtshalve of de vreemdeling in aanmerking komt voor uitstel van vertrek op grond van artikel 64 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000). De staatssecretaris heeft de aanvragen van de vreemdelingen afgewezen krachtens artikel 31 van de Vw 2000 in samenhang met artikel 30b, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000. Gelet hierop had de rechtbank eerst de weigering van de staatssecretaris om de vreemdelingen een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen, moeten toetsen, alvorens de weigering om de vreemdelingen ambtshalve een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen, te toetsen. Anders dan de vreemdelingen in hun schriftelijke uiteenzetting betogen, kan uit rechtsoverweging 4.1. van de aangevallen uitspraak niet worden afgeleid dat de rechtbank al, impliciet, had beoordeeld of zij voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd in aanmerking komen.

[ECLI:NL:RVS:2018:1975](https://ecli.nl/RVS:2018:1975)

JnB2018, 592

Rechtbank Den Haag, 16-05-2018 (publ. 15-06-2018), NL18.7571

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30 lid 1

Awb 4:6

ASIEL. HERHAALDE AANVRAAG. De rechtbank volgt eiser niet in zijn standpunt dat artikel 4:6 van de Awb niet kan worden toegepast in zaken waarbij een eerdere asielaanvraag met toepassing van artikel 30 van de Vw niet in behandeling is genomen. Hiertoe overweegt de rechtbank dat het niet in behandeling nemen van een asielaanvraag op grond van artikel 30, eerste lid, van de Vw een inhoudelijk oordeel inhoudt over de vraag welk land verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van eiser. Nu naar het oordeel van de rechtbank hiermee een inhoudelijke beoordeling conform de Dublinverordening heeft plaatsgevonden, is geen sprake van een besluit op grond van artikel 4:5 van de Awb. Eisers verwijzing naar de uitspraken van deze rechtbank, zittingsplaats Haarlem van 15 september 2017 (zaaknummer NL 17.7648), de uitspraak van de Afdeling van 14 maart 2012 ([ECLI:NL:RVS:2012:BV8790](#)) en de uitspraak van de Centrale Raad van Beroep van 22 april 2009 ([ECLI:NL:CRVB:2009:BI1885](#)) leiden niet tot een andersluidend oordeel. Verweerder heeft eisers nieuwe asielaanvraag derhalve op juiste gronden afgedaan met toepassing van artikel 4:6 van de Awb. [ECLI:NL:RBDHA:2018:6031](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2018, 593

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 14-06-2018, AWB 17/10296

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 66a lid 7

Richtlijn 2008/115/EG 3, 11

TERUGKEERRICHTLIJN. Samenloop uitvaardigen inreisverbod met de rechtsgevolgen als bedoeld in artikel 66a, zevende lid, Vw, met de afwijzing van de aanvraag voor verlening of verlenging van een verblijfsvergunning of de intrekking daarvan. De rechtbank is van oordeel dat de rechtspraak van de Afdeling niet langer kan worden gehandhaafd, omdat de wijze van toetsing zoals die volgt uit die rechtspraak strijdig is met het karakter van het terugkeerbesluit en het inreisverbod, zoals dat volgt uit de Terugkeerrichtlijn en is verduidelijkt in het arrest Ouhrami.

Aan het tegen eiser uitgevaardigde inreisverbod van tien jaar zijn de rechtsgevolgen als bedoeld in artikel 66a, zevende lid, Vw verbonden. De Afdeling leidt uit deze bepaling af, dat bij samenloop van het uitvaardigen van een inreisverbod met de afwijzing van de aanvraag voor verlening of verlenging van een verblijfsvergunning of de intrekking daarvan, een vreemdeling geen belang heeft bij de beoordeling van die afwijzing of intrekking zolang dat inreisverbod voortduurt.

Vaststaat dat eiser het grondgebied van de EU na uitvaardiging van het inreisverbod niet heeft verlaten. Gelet daarop ziet de rechtbank zich gesteld voor de vraag of het uit de rechtspraak van de Afdeling voortvloeiende en ambtshalve toe te passen toetsingskader kan worden gehandhaafd in het licht van het arrest van het HvJ van 26 juni 2017, in de zaak *Ouhrami*, ([ECLI:EU:C:2017:590](#)). Uit de punten 43 tot en met 51 van het arrest *Ouhrami* volgt dat een duidelijk onderscheid gemaakt moet worden tussen het besluit waarbij is vastgesteld dat een vreemdeling geen rechtmatig verblijf (meer) heeft en hem daarom een terugkeerverplichting wordt opgelegd en het besluit waarbij tegen hem een inreisverbod wordt uitgevaardigd. Uit de punten 44 en 45 volgt dat het inreisverbod het terugkeerbesluit aanvult, door de vreemdeling te verbieden na zijn vertrek van het grondgebied van de lidstaten dat grondgebied opnieuw te betreden en er vervolgens te verblijven. De rechtbank leidt daaruit af dat het terugkeerbesluit leidend is voor de vraag of de vreemdeling op het moment van het nemen van dat besluit rechtmatig in Nederland kan verblijven en dat de beoordeling van het inreisverbod, dat het terugkeerbesluit aanvult, pas aan de orde is als het terugkeerbesluit in rechte standhoudt. Als het terugkeerbesluit geen standhoudt, kan het aanvullende inreisverbod al daarom ook geen standhouden.

Verweerder heeft betoogd dat artikel 66a, zevende lid Vw niet in strijd is met de doelstelling van de Terugkeerrichtlijn en deze doelstelling zelfs bevordert. Dat betoog doet er niet aan af dat in een situatie van samenloop van een besluit tot afwijzing van een aanvraag tot verlening of verlenging van de geldigheidsduur van een verblijfsvergunning, dan wel intrekking van zodanige vergunning, waarbij dat besluit als terugkeerbesluit geldt, met een besluit tot het uitvaardigen van een inreisverbod met de rechtsgevolgen bedoeld in artikel 66a, zevende lid, Vw, zoals die zich in deze zaak voordoet, eerst het terugkeerbesluit moet worden genomen, op grond waarvan het onrechtmatige verblijf wordt vastgesteld en pas daarna in aanvulling daarop een inreisverbod kan worden uitgevaardigd. Op grond van dat inreisverbod wordt dan aan de vreemdeling krachtens artikel 66a, zevende lid, Vw rechtmatig verblijf voor de toekomst ontzegd. De rechtbank zal daarom eerst de rechtmatigheid van dat terugkeerbesluit moeten beoordelen, dat een voorwaarde is voor het in aanvulling daarop kunnen uitvaardigen van een inreisverbod, alvorens zij toekomt aan de beoordeling van de rechtmatigheid van dat inreisverbod.

Concluderend is de rechtbank van oordeel dat de rechtspraak van de Afdeling niet langer kan worden gehandhaafd, omdat de wijze van toetsing zoals die volgt uit die rechtspraak strijdig is met het karakter van het terugkeerbesluit en het inreisverbod, zoals dat volgt uit de Terugkeerrichtlijn en is verduidelijkt in het arrest *Ouhrami*. Dat volgens die rechtspraak van de Afdeling de beroepsgronden gericht tegen het terugkeerbesluit ten volle kunnen worden betrokken in het beroep gericht tegen het inreisverbod, maakt dat niet anders, nu die volgorde van toetsen strijdig is met de hiervoor bedoelde systematiek van de Terugkeerrichtlijn.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:7092](#)

JnB2018, 594

HvJEU (Grote kamer), 19-06-2018, C-181/16

Sadikou Gnandi tegen Belgische Staat.
Richtlijn 2008/115/EG

TERUGKEERRICHTLIJN. De lidstaten mogen een terugkeerbesluit vaststellen zodra het verzoek om internationale bescherming is afgewezen, op voorwaarde dat zij de terugkeerprocedure schorsen in afwachting van de uitkomst van het rechtsmiddel tegen deze afwijzing.

[C-181/16](#)

Bij dit arrest is een [persbericht](#) uitgebracht.

JnB2018, 595

HvJEU, Conclusie A-G Y. Bot, 13-06-2018, C-213/17

X tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Verordening (EU) nr. 604/2013

DUBLINVERORDENING. Prejudiciële vragen van de rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam, over de strekking en de uitvoeringsbepalingen van de twee procedurevoorschriften van de Dublin III-verordening waarop Nederland de overdracht aan Italië baseert, te weten de artikelen 23 en 24, en van de discretionaire bepaling in artikel 17, lid 1 van deze verordening.

- 1) Gelet op de bijzondere omstandigheden van het hoofdgeding moeten artikel 23, lid 3, van verordening (EU) nr. 604/2013 [Dublin III-verordening] dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend, en de daaruit voortvloeiende overdracht van verantwoordelijkheid met betrekking tot de behandeling van het door betrokkene in Italië ingediende verzoek om internationale bescherming buiten toepassing worden gelaten, omdat die bepaling en die overdracht de procedure ter bepaling van de verantwoordelijke lidstaat beroven van de in het kader van verordening nr. 604/2013 nagestreefde rationaliteit, objectiviteit, eerlijkheid en snelheid, en niet verenigbaar zijn met de beginselen van loyale samenwerking en solidariteit tussen de lidstaten waarop het gemeenschappelijk Europees asielstelsel berust.
- 2) Gelet op de bijzondere omstandigheden van het hoofdgeding leidt de indiening van een terugnameverzoek krachtens artikel 24, lid 1, van verordening nr. 604/2013 ertoe, dat de procedure ter bepaling van de verantwoordelijke lidstaat wordt beroofd van de in het kader van verordening nr. 604/2013 nagestreefde rationaliteit, objectiviteit, eerlijkheid en snelheid, en is de indiening van een dergelijk verzoek niet verenigbaar met de beginselen van loyale samenwerking en solidariteit tussen de lidstaten waarop het gemeenschappelijk Europees asielstelsel berust, wanneer de bevoegde autoriteiten van de verzoekende lidstaat in de eerste plaats verantwoordelijk waren voor de behandeling van de verzoeken om internationale bescherming die verzoeker tijdens een eerste verblijf op het grondgebied van deze staat heeft ingediend, er in de tweede plaats nog een beroepsprocedure tegen het besluit tot afwijzing van een van deze verzoeken in deze lidstaat aanhangig is en de bevoegde autoriteiten van de verzoekende lidstaat in de derde plaats een Europees aanhoudingsbevel tegen verzoeker hebben uitgevaardigd, waarin de aangezochte lidstaat die om terugname wordt verzocht en op het grondgebied waarvan verzoeker zich bevindt, wordt gevraagd verzoeker over te leveren.

3) De gecombineerde bepalingen van de artikelen 31 en 46 van richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming, en van de artikelen 41 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie moeten aldus worden uitgelegd, dat zodra het terugnameverzoek krachtens artikel 24, lid 1, van verordening nr. 604/2013 bij de aangezochte lidstaat is ingediend, de verzoekende lidstaat de behandelingsprocedure van een verzoek om internationale bescherming waarvan de verantwoordelijkheid bij hem berust, zo spoedig mogelijk dient af te ronden.

4) Artikel 24, lid 5, van verordening nr. 604/2013 moet aldus worden uitgelegd dat de lidstaat die verzoekt om terugname van een verzoeker om internationale bescherming, de op hem rustende verplichtingen niet schendt wanneer hij verzuimt aan de aangezochte lidstaat mee te delen dat tegen het besluit tot afwijzing van het verzoek dat de betrokkene tijdens een eerste verblijf op zijn grondgebied heeft ingediend, nog een beroepsprocedure aanhangig is bij zijn rechterlijke instanties.

5) Artikel 17, lid 1, van verordening nr. 604/2013 is niet van toepassing in een situatie als die van het hoofdgeding, waarin het verzoek om internationale bescherming is ingediend in een andere lidstaat dan de lidstaat waaraan deze bepaling is gericht.

[ECLI:EU:C:2018:434](#)

Conclusie op het verzoek van de rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam, om een prejudiciële beslissing, verwijzingsuitspraak van 20 april 2017,

[ECLI:NL:RBDHA:2017:4032](#).

[Naar inhoudsopgave](#)